

Voor even (For a moment)

1.

Zoals kringen in de vijver
na het gooien van een steen,
van het oppervlak vervloeien,
gaan de levensjaren heen.
Zoals witte wolken zweven,
en voorbijgaan in de lucht,
is het leven ons gegeven
als een adem, als een zucht.

2.

Zoals flarden van een liedje
die verwaaien in de wind,
Zoals nevel langzaam optrekt,
voor de zomerdag begint.
Komen mensen, zoeken mensen
naar wat waar is, naar geluk,
Wat ze vinden heeft voor even
zonder twijfel enig nut.

3.

Als de sneeuw ligt op de velden,
tot de warme zon die smelt,
zijn wij hier aan tijd gebonden,
zijn er grenzen ons gesteld.
Al wat leeft op deze aarde,
zal als stof tot stof vergaan,
Want wij zijn hier maar voor even.
Wij zijn eindig van bestaan.

4.

De tijd draagt alle mensen voort
op zijn gestage stroom,
ze zijn als gras, door zon verdord,
vervluchtigd als een droom.

5.

O God, die droeg ons voorgeslacht
in tegenspoed en kruis,
wees ons een gids in storm en nacht
en eeuwig ons tehuis!

Ned. tekst: Jan Visser

Couplet 4 & 5 uit Liedboek voor de Kerken nr. 397)

© 2007 Lorenz Publishing Company, a division of The Lorenz Corporation.

For Europe: Small Stone Media BV, Holland.